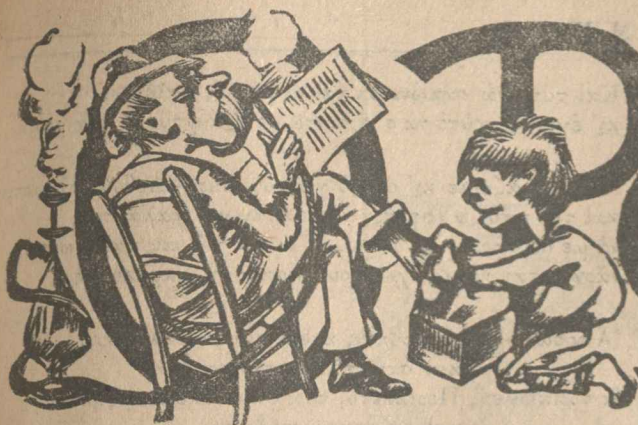

ΦΙΛΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον ἔνατο νμε τρῶντες χρόνον
ἴσῃν γῆν ἐδρεῦομεν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐνῆακόσα τέσσερα καὶ χίλια,
ποῦ θὰ ῥγοῦν λαγοὶ μὲ πετραχήλια.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρονσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτῶ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δὲ κα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Δεκατέσσαρες Φλεβάρη,
ῥγῆκε κόκκινο χαβιάρι.

Ὁκτακόσα τριάντα καὶ τρία
καὶ μεγάλῃ τοῦ Βούδδα λατρεία.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος ὀκέτος.**

Α.—Κύριε τῶν Δυνάμεων, καὶ μεθ' ἡμῶν γενοῦ,
καὶ δός μας ῥίγο νοῦ,
τὰ πάθη νὰ νηστέψωμε,
τὰ λόγια νὰ πιστέψωμε,
στρατεύματα νὰ κάνωμε,
καὶ μήτε νὰ δαγκάνωμε
μὲ λύσσαν μανδρουκύλων
τὸ κρέας ὀμοφύλων.

Κύριε τῶν Δυνάμεων, μὲ τοὺς Ρωμηοὺς γενοῦ,
καὶ δός τους ῥίγο νοῦ,
νὰ πάψουν ἡ μουρμούριαι των,
νὰ πάψουν τὰ παράποντα,
νὰ προσκυνοῦν ἡ μούριαι των
τὸν Ἄρην τὸν Ἰάπωνα,
νὰ δείχνουν ὑπερήφανοι τὸ τρύπιον των παπούτσι,
καὶ μὲ καφφέ βαρὺ γλυκὸ καὶ ναργιλέ μαρκουτσι
νὰ βλέπουν βυθιζόμενα τὰ σκάφη κολοσσῶν
ἴσ' τὸν πόντον τὸν ἀτρύγετον κιτρίνων θαλασσῶν.

Κύριε τῶν Δυνάμεων, μὲ τοὺς Ρωμηοὺς γενοῦ,
καὶ δός τους ῥίγο νοῦ,
καὶ σχήματα ρητορικὰ
καὶ σχέδια στρατηγικά,
καὶ νέους πατριωτισμοὺς

κί' ἐξάλλους Ἰαπωνισμούς,
κί' ἀκόπους νίκας μαχητῶν
καὶ σκύλους μὲ λουκάνικα,
καὶ πλησμονὴν συνωμοτῶν
μὲ ράσσω φαρδομάνικα.

Κύριε τῶν Δυνάμεων, μὲ τοὺς Ρωμηοὺς γενοῦ,
καὶ δός τους ῥίγο νοῦ,
νὰ κυνηγοῦνε τοὺς λαγοὺς καὶ μὲ τὸν ἀραμπᾶ,
μὲ ξύλα κί' οἱ κκλόγεροι νὰ σηκωθοῦν ἴσ' τὸ πόδι,
καὶ κάθε φαρδομάνικο θρεμμένου νταυλαμπᾶ
συνωμοσίας σχέδια νὰ κρύβῃ θηριώδη.

Π.—Καλῶς την τὴν Σαρακοστή μὲ σκόρδα, μὲ κρεμμύδια,
μὲ γάβα καὶ μύδια.

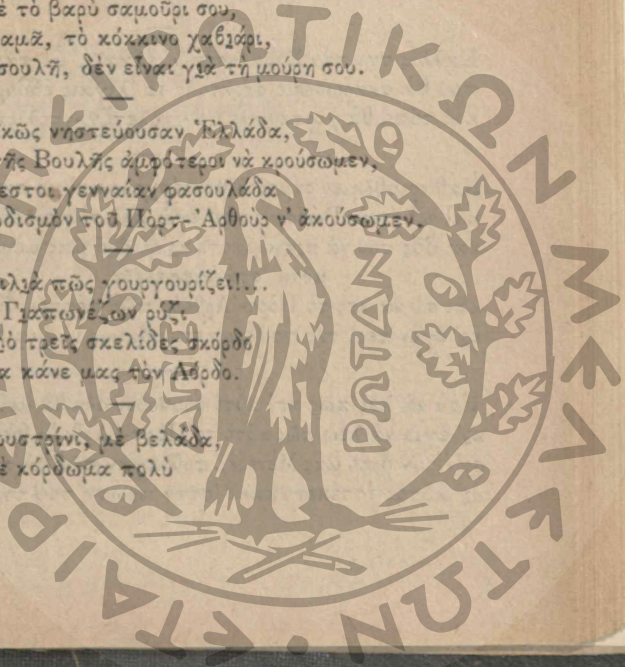
Καλῶς την τὴν Σαρακοστή τὴν κρύα καὶ τὴν ἄχαρη
μὲ νέους φόρους ἴσ' τὸ ψωμί, ἴσ' τὸ μούστο, καὶ ἴσ' τὴν ζάχαρη.

Τραγοῦδα τῆς Σαρακοστῆς τὴν ἄχαρη τὴ χάρι,
βρέ Δαϊμίο ξύλινε μὲ τὸ βαρὺ σαμουρι σου,
τραγοῦδησε τὸν ταρμαῖ, τὸ κόκκινο χαβιάρι,
γιατὶ τὸ μαῦρο, Φασουλῆ, δὲν εἶναι γιὰ τὴ μούρη σου.

Τραγοῦδα τὴν ἡρωϊκῶς νηστεύουσιν Ἑλλάδα,
κί' ἔλα τὰς πύλας τῆς Βουλῆς ἀμφοτέρωι νὰ κρούσωμεν,
καὶ τρώγοντες ἀκόρεστοι γενναίην φασουλάδα
τὸν τρομερὸν βομβαρδισμὸν τοῦ Πάρτε Ἀσθούι ν' ἀκούσωμεν.

Ἡ κοιλία πῶς γουργουρίζει!
φάγε Γραπώνεζων ρυζὶ
καὶ δὴ τρεῖς σκελίδες σκόρδο
κί' ἔλα κάνε μαζὰ τὸν Ἀσρό.

Μὲ λουστρίνι, μὲ βελάδα,
καὶ μὲ κόρδωμα πολὺ

τὴν πατρίαν φασουλάδα
μὴν ξεγάνης, Φασουλή.

Ρίχνε μέσα σου λαγάναις,
ταραμάδες ἄλμυρους,
κι' ὅμως χόρευε παβάναις,
Ἰσπανιόλικους χορούς.

Νοιώθε μέσα σου γουργούραις
καὶ Σαρακοστής λιγούραις,
κι' ὅμως πλήρωνε καὶ πῆδα
μὲ πολεμικὴν ἀσπίδα.

Ψάλε μὴ τὸν Θεοτόκη,
ψάλε μὴ καὶ τὸν παπποῦ,
καλλιέργει καλαμπόκι,
πιάνε καὶ τὴν Ἀλεποῦ.

Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου
νὰ ξεπλῶνης τῆς ἀοίδεας,
καὶ νὰ χάβης τῆς ἀοίδεας
τ' Ἀη-Γιάννη τοῦ Προδρόμου.

Ὅταν, Φασουλή, δὲν ρέβης
καὶ συχνὰ δὲν τρῶς ἀκρίδα,
μὲ τί μούτρα θὰ γυρεύης
στρατιωτικὴν πατρίδα;

Μὲ τί μούτρα κατ' ἀπίστων καὶ Βουλγάρων θὰ κραυγάζης,
μὲ τί μούτρα τὸ σπαθί σου 'στὸν περίπατο θὰ βγάζης;
μὲ τί μούτρα θὰ τὸ τρίζης
σὲ πεζοδρομίων πλάκας,
καὶ τὸν ἥλιο θ' ἀντικρύζης
μυιγοχάφτης σακχαράς;

Φ.—Καλῶς τὴν τὴν Σαρακοστή μ' ἔλθαίς, μὲ βρεκτοκούκια,
καὶ βουλευτῶν ματσούκια.

Καλῶς τὴν τὴν Σαρακοστή μὲ τόσαις εὐτυχίαις,
τὴν Πούλια, τὸν Αὐγερινὸ καὶ τὸν Ἀποσπερίτη,
καλῶς τὴν μὲ μαλλώματα κι' ἄλλαις μονομαχίαις,
κἂν τοῦ Σμολένσκη μάρτυρες θὰ πᾶνε 'στὸν Διμπρίτη,
κἂν τοῦ Λεβίδη μάρτυρες θὰ πᾶνε 'στὸ Ραλλάκι,
κἂν αἵματα θὰ τρέξουνε σὺν τῷ νερῷ 'στ' αὐλάκι.

Καλῶς τὴν τὴν Σαρακοστή μ' ἔλθαίς, μὲ ταραμάδες,
ποῦ θὰ σκαρώσωμε στρατοὺς σὲ λίγαις ἐβδομάδες
καὶ τότε θὰ χορτάσωμε μὲ γιλαετζή-ντολμάδες.

Καθαρισθῶμεν σήμερον μὲ μύσχους καὶ μὲ σάπωνας,
καὶ μὲ τοὺς Ρώσους νᾶμ' ἐγὼ καὶ σὺ μὲ τοὺς Ἰάπωνας,
καὶ δὸς του νὰ πιανώμαστε κι' οἱ δὲοὶ μας μὲ μανία
μέσα 'στὰ καφνεϊά,
καὶ σὺ νὰ λές τὸ Πόρτ-Ἀρθούρ πῶς πέφτει δίχως ἄλλο
κι' ἐγὼ περὶ τῆς πτώσεως σπουδᾶκις ν' ἀμφιβάλω.

Ἐσὺ νὰ λές πῶς ἀπ' αὐτὸ ρουθοῦνι δὲν θὰ μείνῃ,
κι' ἐγὼ νὰ λέω πῶς αὐτὸ τὸ Πόρτ-Ἀρθούρ θὰ γίνη
σὺν τὸν δικό μας Μενεζέ, ποῦλεγαν πῶς θὰ πέσῃ,
κι' αὐτὸς ἐστέκετο καλὰ 'στὴν πρώτη του τῆ θέσι.

Καὶ τότε νὰ σηκώνεσαι καὶ νὰ μὲ λές γαϊδοῦρι,
κι' ἐγὼ γι' αὐτὸ νὰ σ' ἀπαντῶ μὲ μὴ φτυσιὰ 'στὴ μούρη.

Νὰ φρενιάζωμε κι' οἱ δὲοὶ γιὰ τοῦ Πόρτ-Ἀρθούρ τὰ κάστρα
καὶ τοῦ κάθε καφφετζή νὰ τοῦ κάνωμε χαλάστρα,
νὰ μὲ δέρνῃς, νὰ σὲ δέρνω, κι' ἀγνωστοί μας καὶ γνωστοί
νὰρχωνται νὰ μᾶς χωρίζουν μέσα 'στὴ Σαρακοστή.

Ἀποβάλωμε τὸν ρῦπον, καθαρίσωμεν ἀλλήλους,
καὶ 'στὴν πλάσιν τὴν παιδρὰν
ἄς τραπῶμεν, Περικλέτο, πρὸς φιλοπολέμους ζήλους
καὶ συζήτησιν σφοδράν.

Χαιρετίσματ' ἀπ' τὸ Τόκιο καταφθάνουν ὁσονούπω
'στοὺς δικούς μας τοὺς φωστῆρας
μὲ τρεῖς μούτζαις τοῦ Μικάδου κι' ἄλλαις τόσαις τῆς Χα-
τῆς κλεινῆς Αὐτοκρατείας. [ροῦπο,

Συζητήσωμεν 'στοὺς δρόμους καὶ 'στὰ σπήτια μας κι' ἄλλο
καὶ περὶ τῆς ναυμαχίας τῆς μεγάλης τοῦ Γιζλοῦ,
καὶ τιμῶντες τοὺς ναυμάχους ἄς τιμήσωμεν κι' ἐμᾶς,
ποῦ τὸ μένος μας ἐξάπτει κοκκινίζων ταραμάς.

Πολεμάρχοι τῆς λαγάνας, τὴν κοιλιὰ σας τρίβετε,
κι' ὅπως σπῖθα, Περικλέτο, ποῦ 'στὴ στάκτη κρύβεται,
ἔτσι τώρα ξαναάδει τὸ Ρωμαϊκὸ μπουρί
μὲ τὸν πόλεμον ἐκείνον τῆς Ἀνατολῆς τῆς Ἀπω,
κι' ὁ Ρωμῆος πληρώνων φόρους τᾶρματα ξαναφορεῖ
καὶ μ' αὐτὰ κατατρομάζει κάθε πρόγονο καὶ πάππο.

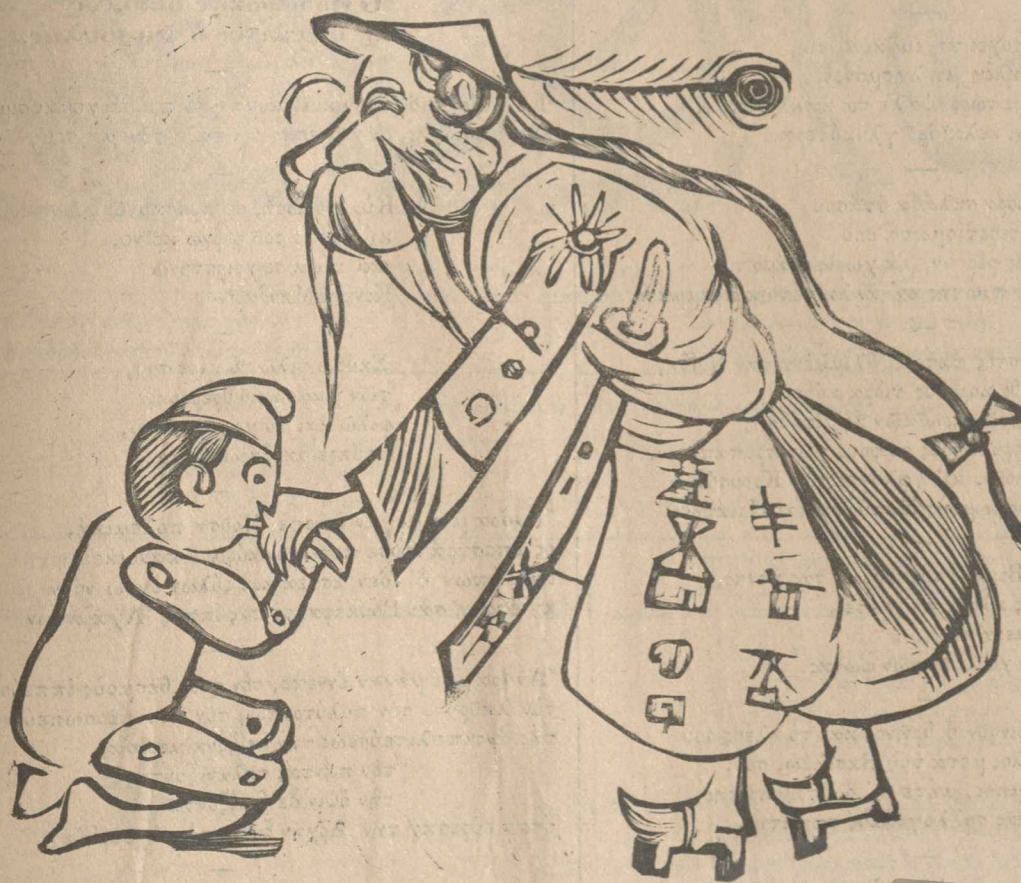
Π.—Μὲ προσωπίδα ψεύτικη κανεῖς ἄς μὴ φανῇ
κι' ὅπως καὶ πρῶτ' ἄς μείνωμε μὲ τὴν ἀνθρωπινή,
ποῦ κάνει τόσους μορφασμούς
κι' ἀλλάζει τόσα χρώματα
γιὰ ρουσφετιῶν παροξυσμούς,
γιὰ στρογγυαίς καὶ γιὰ κόμματα.

Μὲ τούτη τὴν ἀνθρωπινὴ κι' ἀληθινὴ μουτσούνα μου
τὸ Πόρτ-Ἀρθούρ καὶ τὸν Γιζλοῦ τὸν γράφω 'στὴν πατοῦνα [μου.

Μ' αὐτὴν ἄς προσάσωμεν
εἰς μνήματα προγόνων,
κι' εἰς τάφους ἄς γελάσωμεν
μαρτύρων Μακεδόνων.

Μακεδονία ποθητή,
ποῦ γίνονται γιὰ σὲ στρατοί,
σ' αὐτὸ τὸ Ψυχασάββατον
ἄρον εὐθὺς τὸν κράββατον,
καὶ πολεμικωτάτη
σηκῶ καὶ περιπάτει
μαζὶ μὲ τὸν Κορφιάτη,
κι' ὁ κύριος Ρωμᾶνος
σὲ βλέπ' ὑπερήφανος
μὲ τὸ μονόκλ 'στὸ μάτι.

Φ.—Βλέπεις αὐτὸ τὸ φάντασμα, ποῦ 'μπρός μας σταματᾷ
καὶ κάτ' ἄχρον ἐκ θλίψεως 'στὰ μάτια μᾶς κυττᾷ;
Εἶναι τὸ φάσμα, Περικλῆ, τὸ τῆς Μακεδονίας,
καὶ προχωρεῖ μὲ σάβανον λευκότητος σπανίας.

Ὁ πολυκλαυστος πατὴρς μὲ τὰ σίδερ' 'στὸ χέρι,
ὡς ρήτορας ν' ἀκούς καὶ κουβένταις βερεσέ,
καὶ θάρρῳ πῶς πρὸ πολλοῦ τοὺς Ρωμῆους ἐνδιαφέρει
τὸ πᾶν τοῖν καὶ τὸ Σεοῦλ τῆς Κορέας ἀπὸ σέ.

Τὸν μεγάλων Ἀλεξάνδρων λησμονοῦν τὴν Ἀμαζόνα
καὶ προσέχουν πρὸς ἄλλοι,
δὲν κυττάζουν τὸν Στρυμόνα,
μὰ κυττάζουν τὸν Γιζλοῦ.

Δὲν ἀκούν οἱ πολεμάρχοι μήτε Βουκεφάλων ἵππων
ποδοβολητὸν καὶ κτύπον,
μήτε τρόπαια Φιλίππων,
δὲν τοὺς συγκινοῦν καθόλου μήτε τύμβοι Μακεδόνων,
τὰς πλεον πυρπολοῦνται μὲ τὸ πῦρ τῶν Ἰαπώνων.

Ἀδελφέ μου Περικλέτο, ποῦ χορταίνεις μὲ φακῆ,
κυττάξ' τῆς δὲοὶ τῆς μάνναις, τὴν ἐδῶ καὶ τὴν ἐκεῖ.
Κυττάξ' τῆς δόλιας σκλάβας τοὺς παππάδες, τοὺς δασκά-
πρωτομάστρας μεγάλους, [λους,
κυττάξ' καὶ τῆς λαπάρας τῶν ἐδῶ τῆς βρωμεραῖς
καὶ 'στὸν κύρפו σου μὴ φτύσης τρεῖς καὶ τέσσερις φοράς.

'Στῆς δὲοὶ τῆς μάνναις, Περικλῆ, τὰ μάτια τώρα ρίχνω
καὶ στεκῶ καὶ τῆς δείχνω
καθὼς ὁ Χάλετ ἐδειχνε μὲ πῆνον 'στὴν μητέρα του
τὸν πρῶτον καὶ τὸν δεῦτερον βασιλικὸν πατέρα του.

Ἡ πρώτη σκλάβ' καὶ τυφλὴ χωρὶς φῶτος ἐλπίδα
μὲ πανοπλίαν Ἀθηνᾶς ὁρμᾷ πρὸς τοὺς Βουλγάρους,
ἀλλ' ἡ δευτέρα μὲ καίμους ἀχρεῖας προσωπίδα
πῆδα καὶ τρέχει σὺν Μαινᾶς μὲ θύσους καὶ κανθάρους.

Π.—Ἰδοὺ! τὸ φάσμα μᾶς καλεῖ
καὶ νεφὸς τὸ κυκλῶνει,
γιὰ κυττάξ' το, Φασουλή,
θαροῦ πῶς φασκελῶνει.

Ἡσύχασε καὶ μὴ λυποῦ,
καὶ θάρρ' ἐν τῇ τύχῃ τοῦ λοιποῦ.
Ὅχι, δὲν θὰ σὲ χάσωμε,
καὶ τώρα σὺν ξεχάσωμε

τὴν τρέλλα τῆς Ἀπόκρηας καὶ τὴν κρασοκατάνυξι,
ἐκεῖνοι ποῦ σε τυραννοῦν ποῦ θὰ μᾶς πᾶν τὴν ἀνοιξι.

ὦ πατρὶς ἐρατεινή,
 κάνε 'λίγ' ὑπομονή,
 καὶ ὅσαις μούντζαις δίνεις τώρα στέφανα θὰ γίνουν τότε
 νὰ τὰ βάζουν τοῦ Μικάδου θαυμασταὶ καὶ θιασῶται.

Τρὶς εὐτύχει καὶ εὐδαιμόνει
 καὶ τὰ κλέη μὴ λησμονέι,
 καὶ ἂν τυφλὴ προβαίνης τώρα ψάλε τα καλλιτέρα...
 ὅταν τυφλωθῇ τάηδόνι κελαῖδε γλυκύτερα.

Λευκοφόρα σκλάβα στάσου,
 καὶ τὰ τερετίσματά σου
 γλυκοὺς ὕπνους ἄς μᾶς φέρουν, μὰ χωρὶς ὁράματα
 πῶς στρατοὶ θὰ γίνουν πρώτης καὶ ἄλλα τέτοια πράγματα.

Φ.—ὦ σὺ πολύκλαυστος πατρίς, θλιμμένη σὰν Νιόβη,
 τῆς ἐλευθέρας τὸ σπαθὶ κορέους τώρα κόβει.
 Κύτταξε μοῦτρα μαχητῶν ἡρωϊκῶν καὶ ἀφύδων,
 ποῦ τρῶν κολοκυθόσπορο 'στοὺς τάφους τῶν προπάππων...
 νέα πυρὰ τοὺς πυρπολοῦν, καὶ ἡ φλόγες τῶν Κρουσόδων
 ἔσθυσαν 'μπρὸς εἰς τοὺς βωμοὺς Σατύρων καὶ Πριάπων.

Ἐλα νὰ 'δῇς καὶ τῆς Βουλῆς τὰς ἑδρας τὰς κενάς,
 καὶ ἐντὸς αὐτῆς προχῶρει,
 πεφιλημένη κόρη...
 κύττα τὸ Καπιτώλιον χωρὶς χηνῶν φωνάς.

Καθόλου δὲν μᾶς συγκινοῦν ὁ θρῆνος καὶ τὸ κλέος σου
 καὶ ἐκεῖνος ὁ Βουκέφαλος μετὰ τοῦ Βασιλέως σου,
 μήτε καὶ ὁ θεῖος Ὀλυμπος, μήτε καὶ ὁ Σταχειρίτης,
 μήτε κανεὶς τῆς λογικῆς συλλογισμὸς σωρείτης.

Γιὰ δεῖξε μας τὴ ράχη σου καὶ ἔλα 'στὰ σύγκαλά σου
 καὶ μὴν παραφορτώνεσαι ρητόρων δικολάβων...
 καθόλου δὲν μᾶς συγκινοῦν καὶ αὐτὰ τὰ φάσκελά σου...
 τοὺς ἐλευθέρους τοὺς τιμοῦν τὰ φάσκελα τῶν σκλάβων.

Π.—Σώπα...θαρρῶ πῶς ἔφυγε καὶ σὰν καπνὸς ἐχάθη,
 καὶ χάνουν οἱ πολέμαρχοι ταῦτά μὲ τὸ καλάθι.
 Ὅποιοι πόνος, Φασουλῆ, τί θλίψις καὶ ἀγωνία.

Φ.—Ὁρεβουάρ, Ὁρεβουάρ, πατρὶς Μακεδονία,
 σὲ προσφωνοῦν καὶ Ἰάπωνες καὶ κραταιοὶ Μικάδοι.

Π.—Πῆγες ἀλήθεια μασκαράδες τῆς Τυρρηνῆς τὸ βράδυ;

Φ.—Πῆγα 'στοῦ Γκίκα, Περικλῆ, 'στοῦ Μεταξᾶ καὶ σ' ἄλλα
 μὲ μὴ χοντροκεφάλα.

Τοὺς λέω καλησπέρα σας, σινιόροι καὶ κυράδες,
 μ' ἐκείνη τὴν 'ψιλὴ φωνή, ποῦ χουν οἱ μασκαράδες.

Τί πλῆθος, τί σπρωξίματα, τί πνεύματος ἐστία,
 τί σκώμματα δαιμόνων,
 καὶ οἱ μασκαράδες μοῦλεγαν: 'πὲς μας καμπὸς ἀστεῖα
 περὶ τῶν Ἰαπώνων.

Π.—Πᾶμε καὶ τώρα, Φασουλῆ, νὰ πιοῦμε, νὰ μεθύσωμε,
 καὶ μεθυσμένοι 'στῆς Βουλῆς τὰς θύρας νὰ καθίσωμε,
 καὶ ἐκεῖ νὰ περιμένωμεν ἐν κρασοκατανύξει
 πότε τὸ Καπιτώλιον χηνόφωνον θ' ἀνοίξῃ.

Φ.—Ὁρεβουάρ, Ὁρεβουάρ, παρθένα λευκοφόρα,
 καὶ ἐγὼ τραβῶ τὸν Θοδωρῆ νὰ χαιρετήσω τώρα.

Ὁ Θοδωράκης ὁ πολὺς
 καὶ ὁ ξύλινος ὁ Φασουλῆς.

Φ.—Μὲ σεβασμὸν καὶ θαυμασμὸν προσέρχομαι σιμά σου...
 κύρ Θοδωρῆ, νὰ χαιρεσαι καὶ πάλι τὸνομά σου.

Κύρ Θοδωρῆ, σὲ προσκυνῶ
 καὶ ἄσπρο σοῦ φέρνω κρίνο,
 καὶ τώρα σὲ χειροτονῶ
 Κινέζο Μανδάρينو.

Σκύβω φιλῶ τὸ χέρι σου,
 τῶν Σαμουράι θρέμμα,
 φιλῶ καὶ τὸ μαχαῖρι σου,
 ποῦ πτε βαρβάρων αἷμα.

Ἄνδρα μοι μέγαν ἔννεπε, Μοῦσα πολεμική,
 ὃς ἐπεστράτευσε ποτὲ τὸν κόσμον πανοικεῖ,
 ἀνθρώπων δ' ἴδεν ἄστεα καὶ ξύλων ἔγνων νόον
 καὶ ἐφάνη σὰν Βουκέφαλος πᾶς ἔππος Ἀχαιμόων.

Ἄνδρα μοι μέγαν ἔννεπε, τὸν τοὺς θεσμοὺς ἱππεύοντα,
 τὸν λαῦρον, τὸν πολύτροπον, τὸν ἀντιπροσωπεύοντα
 τῆς ἀντιπολιτεύσεως τὴν μερίζονα μερίδα,
 τὸν πάντας ταλανίζοντα,
 τὴν ὕψιν δὲ ξυνίζοντα
 ὅταν εὐρίσκη τὴν Ἀρχὴν ξυνήν σὰν ἀγουρίδα.

Ἄνδρα μοι μέγαν ἔννεπε, τὸν πρῶτον Μανδάρινον,
 ὃς φθέγγεται σοφώτατα τοὺς φόρους κατακρίνων,
 καὶ ἄσυδοτον ὑπόσχεται Βουλγαροκτόνον πάλιν...
 τούτου τὴν νέαν ἐορτὴν ἐπιτελοῦμεν πάλιν,
 καὶ πάντες ἀγαλλόμεθα καὶ ὑπερβαλόντως χαίρομεν
 καὶ ἐπὶ σανίδων ἱερῶν τὸν Μανδάρινον αἶρομεν.

Πιάνω τὸ χέρι τοῦ παπποῦ καὶ τὸ ξαναφιλῶ
 καὶ λέγω: κρίνους σήμερον ἄς δώσωμεν τοῦ κρίνου,
 καὶ μὴ κοτσίδα, βρε παιδί, Κινέζικη κολλῶ
 'στὴν κορυφὴν τὴν φαλακρὰν τοῦ γερο-Μανδάρινου.

Σὲ χαιρετῶ, Κομφούκιε... νὰ ζήσης χίλια χρόνια
 ὁλόρθος σὰν τὰ πατερά, γερός σὰν τὰ καδρόνια.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Μετὰ χάριτος πολλῆς
 χαιρετᾷ καὶ ὁ Φασουλῆς
 τοῦ δευτέρου Γυμνασίου τῶν Πατρῶν τοὺς μαθητὰς
 διὰ τὴν παράστασιν τὴν δοθεῖσαν κατ' αὐτὰς
 τὰς ἡμέρας τῆς ἀνίας
 ὑπὲρ τῆς Μακεδονίας,
 μὰ καὶ τὸν Γεωργιάδην, ἄνδρα μαθηματικόν,
 γιὰ τὸν λόγον τοῦ τὸν λαῦρον καὶ τὸν πατριωτικόν.